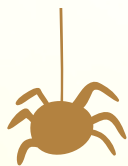

ČLOVÍČEK A JEHO MAMINKA PLANETA ZEMĚ

MARTINA WILCZKEOVÁ

ČlovíčekDětem z.s.

JAK ČLOVÍČEK POTKAL PAVOUČKA BĚŽNÍKA

Bylo krásné podzimní ráno. Sluníčko svítilo a prohřívalo zem, vítr jemně pofukoval a pohrával si s mráčky na obloze. Človíček seděl na kraji lesa a pochutnával si na sladkém jablíčku. Díval se na velkou louku před sebou a obdivoval kapky ranní rosy, které se třpytily ve slunečních paprscích. Vypadaly jako malinké zářící hvězdy, které spadly z nebe na zem. Představoval si, jak je všechny posbírá a vrátí zpátky na oblohu, když vtom si všiml, že nad trávou kousek od něj letí zvláštní bílé vlákno. Co to může být? napadlo hned Človíčka a zvědavě ho pozoroval. Jeho neposedné nožky ale dlouho nevydržely a rozběhly se na louku, aby mohl tu zvláštní věc letící vzduchem pořádně prozkoumat.

Vítr si s vláknem hrál a unášel ho mezitím dál a dál. Chvíli si s ním ve svých větrných rukách pohazoval nahoru a dolů, takže vlákno stoupalo a klesalo, chvíli ho nechal letět pomalu a pak zase rychleji, když do něj fouknul. Človíček vlákno dohnal a běžel vedle něj. Smál se, radostně poskakoval a zatleskal pokaždé, když se vlákno zavlnilo a nabralo rychlost. Ani si nestačil všimnout, že mezitím doběhl až k lesu na druhé straně louky. Jen tak tak že nenarazil do velkého statného dubu. Vlákno ještě chvíli letělo, až se zachytilo o větvičku malého stromku, který stál opodál.

Človíček neváhal ani chvíli a nedočkavě se ke stromku rozběhl. A už stojí u něj a zvědavě si vlákno prohlíží, když si najednou všimne malého pavoučka a slyší, jak si pro sebe brebentí: „Ach jo, já jsem ale nešika. Vítr mě odnesl znovu do lesa.“

„Dobrý den, pavoučku,“ přeruší ho s úsměvem Človíček, „ty chceš na tom vlákně někam doletět?“

„Samozřejmě, milý Človíčku,“ odpoví pavouček, „je to můj dopravní prostředek. Můžu se díky němu dostat z jednoho místa na druhé. Proto mi také lidé říkají běžník pocestný. Rád cestuji a někdy i hodně daleko.“ Pak trochu posmutní a špitne: „Jenže tentokrát se mi to moc nepovedlo. Uletěl jsem jen malý kousek. Ale nevadí, vydám se na cestu znovu. A tentokrát už doletím dál!“ řekne najednou odvážně a důležitě si protřepe jednu po druhé všech svých osm nožek.

Pak ze zadečku vypustí tenké vlákno a splete si ho, aby bylo silné a pevné. Když má hotovo, postaví se na okraj větvičky, jako by čekal na start. Potom foukne z lesa vítr, vlákno i s pavoučkem se vznese a on se vydává opět někam do dále.

„Dobrý let, pavoučku, a šťastnou cestu,“ zavolá ještě Človíček a zamává mu na rozloučenou. Pak si sedne do trávy a představuje si, že má své vlákno, na které se posadí a nechá se jen tak unášet větrem. Uvidí louky, kopce, řeky, lesy, vesnice, domy a pozná celičký širý svět. To se mu bude určitě moc líbit. Z toho větrného putování vyruší Človíčka až smích jeho maminky.

„Človíčku, ty malý snílku, pavouček běžník nemá své vlákno proto, aby si jen tak lítal po světě. Vydává se na tu dlouhou cestu, aby si našel své místo, kde přezimuje, doroste v dospělého pavouka, a nakonec si založí i vlastní rodinu. Navíc to není jen tak, plachtit vzduchem. Mladý pavouček musí být šikovný a zkušený vzduchoplavec. Musí dobře znát větrné proudy a předvídat počasí i sílu větru. Jen tak může své vlákno dobře kormidlovat a doletět co nejdál. Dělá to tak, že za letu pobíhá po vlákně a tím ovlivňuje jeho pohyb. Takže někdy stoupá, jindy klesá, dokáže se vyhnout překážkám, a dokonce přistát přesně tam, kde se mu líbí,“ vysvětlila mu maminka.

„No páni, to musí být ale dobrodružství!“ vykřikne vzrušením Človíček a vesele se rozběhne zpátky na louku. Znovu musí obdivovat, jak jsou zvířátka šikovná a co každé z nich umí a dokáže.

JAK SI ČLOVÍČEK DĚLAL ZÁSOBU JABLEK NA ZIMU

Človíček měl poslední dobou hodně práce. Chtěl si totiž udělat zásobu jídla na zimu stejně jako většina zvířátek, a tak chodil několikrát denně do starého sadu kousek za lesem a sbíral tam zralá jablka a hrušky.

Ted' stojí u svého domečku a před sebou má velkou hromadu voňavých a sladkých plodů. Co s nimi ale udělá? Kam si je schová? Přemýšlí a přemýšlí, očima u toho koulí sem a tam, když tu najednou? Kousek dál mezi stromy zahlédne veverku Čiperku. V packách drží lískový oříšek a pozorně se rozhlíží kolem sebe.

„Veverko, veveruško, kam si své oříšky schováváš?“ zavolá na ni zvědavý Človíček.

„No, některé si zahrabu do země, jiné uložím do dutin ve stromech a další si dám do svého hnízda. Chci je mít pěkně po ruce, až se mi v zimě nebude chtít vylézt z mého teplého pelíšku,“ odpoví Čiperka s úsměvem, skočí na nejbližší strom a zmizí vysoko ve větvích.

Človíček se za ní ještě chvíli dívá a snaží se ji najít mezi jasně žlutými listy velkého buku, když vtom dostane nápad. Může si přece jablíčka schovat do země stejně jako veverka! Už to má! Vykope si podzemní skrýš. A bez váhání se hned pustí do práce. Kopání ale není vůbec jednoduché a trvalo by mu to asi hodně dlouho, kdyby zrovna kolem nešel jezevec. To je velký a zkušený stavitel. Sám bydlí pod zemí a dokáže si tam postavit úkryt velký skoro jako celý hrad plný chodeb a komůrek.

Jezevec Človíčkovi poradil, jak se takový podzemní úkryt dělá, a taky mu ochotně pomohl s kopáním. Díky jeho mohutným tlapám byla skrýš v zemi za chvíli hotová. Človíček ji vystlal senem, slámou a mechem a jedno po druhém do ní opatrně uložil svá jablíčka. Vchod zakryl velkým kusem kůry a bylo hotovo. Zásoba sladkých jablek byla hezky uložena na zimní mlsání.

Na hromádce mu ale pořád ještě hodně jablek zbývalo. Znovu přemýšlel, co s nimi udělá, když uslyšel hlas svého tatínka: „Človíčku, můžeš si jablíčka nakrájet a já je svými teplými paprsky zahřeji. Teplem se z nich vypaří voda a ty budeš rázem mít z čerstvých jablíček jablka sušená.“

To je přece skvělý nápad! Tak jablka dlouho vydrží. Človíček si z vrbových proutků upletl rovná plata a poskládal na ně plátky jablek. Pěkně jeden vedle druhého.

Tatínek Slunce přidal na teplotě svých paprsků a za chvíli byla všechna jablíčka usušená. Človíček hned ochutnal. Jéééé, ta byla sladká a křupavá! Schoval si je do plátěného pytlíčku a těšil se, až je bude v zimě pojídat v teple svého domečku, zatímco všude kolem bude ležet sníh.

Ted' už byla hromádka skoro celá pryč. Na zemi zůstalo ležet jen několik jablíček, která byla měkká a potlučená, protože je ze stromu shodil nezbeda vítr, když se honil s mráčky na obloze. Človíčka napadlo, že si je uvaří na ohni, stejně jako když si dělá čaj z voňavých bylinek. Zašel si tedy ke studánce pro vodu a po cestě nasbíral dřevěné roští a větvičky na podpal. Rozdělal oheň, větřík mu ho pomohl rozfoukat, aby pořádně hořel a už se na něm mohla vařit jablíčka na kompot. Když Človíček uslyšel z dálky hlasy Vítka a Aničky, byl už skoro hotový.

Děti se hned zvědavě ptaly, co to tak krásně voní, a chtěly tu dobrotu ochutnat.

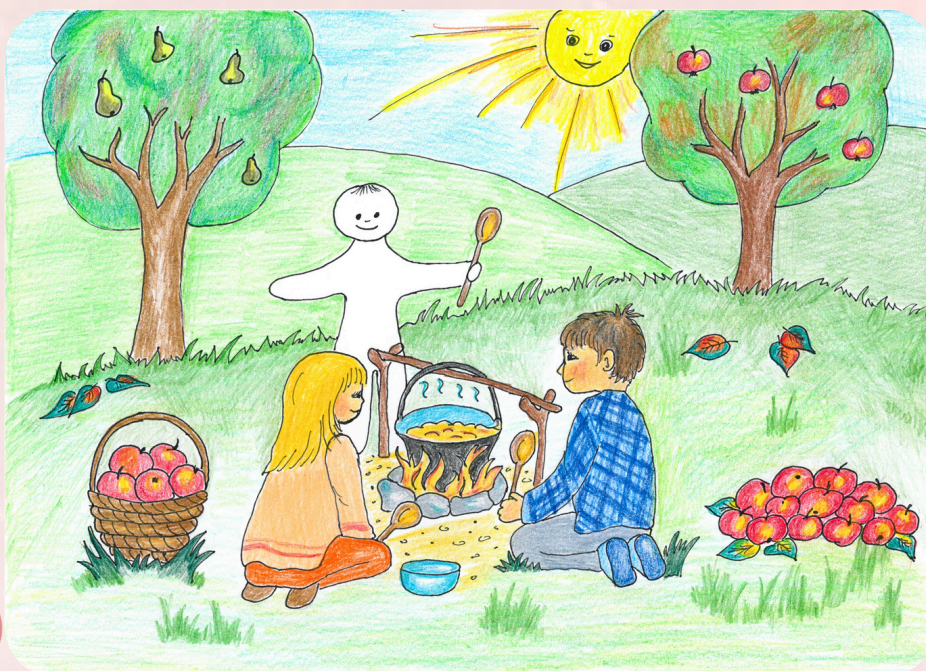
„Mňam, ten je ale sladký a dobrý!“ vykřikla Anička ještě s plnou pusou.

„Nebude ti vadit, když ten kompot všechnen sníme?“ ptal se hned rošťácky Vítek.

„Jasně, že nebude,“ smál se Človíček. Byl rád, že dětem tak chutná.

„Človíčku, budeme ti říkat král jablíček,“ chichotala se Anička, když se rozhlédla kolem a uviděla jeho jablečné zásoby. „Mohla bych vzít pár jablíček domů mamince?“ zeptala se mile. „Umí z nich upéct výborný štrúdl. Přinesu ti ho potom ochutnat.“

Človíček nadšeně souhlasil, opatrně uložil pár jablek do košíku a ještě dlouho se s dětmi radoval, dokud nezašlo sluníčko a Anička s Vítkem se nemuseli vydat na cestu domů.

JAK ČLOVÍČEK A DĚTI POUŠTĚLI DRAKA

„Človíčku, podívej, co máme!“ volají radostně Vítek s Aničkou a už z dálky na něj mávají. Moc se těší, až Človíčkoví ukážou to velké překvapení, které si pro něj přichystali. Vítr je trochu zpomaluje v chůzi, protože dnes fouká obzvláště silně, ale teď už stojí u domečku a smějí se od ucha k uchu. Človíček si prohlíží věc, kterou Vítek drží v ruce, a s nadšením vykřikne: „Děti, to je úžasné! Vypadá to jako drak! Jako nádherný, velký a barevný drak!“

„Človíčku, ale to je drak,“ směje se Anička.

„A vypustíme ho dnes vysoko do oblak, ať se pořádně proletí,“ vyhrkne Vítek a zatočí se i s drakem kolem dokola.

„Ale kde jste takového draka vzali?“ diví se Človíček a nevěřícně kroutí hlavou.

„Pomohl nám ho vyrobit Vítkův tatínek,“ vysvětlí mu Anička. „Není to ale vůbec jednoduché! Aby drak dobře letěl, musí být lehký, dokonale přesný a vyvážený. Obličej jsme mu malovali společně s Vítkem. Vidíš, jak se směje? To už se tak moc těší, až vyletí nahoru ke sluníčku.“

„Ale jak se dostane tak vysoko?“ vyzvídá dál Človíček.

„No přece vítr ho tam donese,“ směje se Vítek. „Dneska je na to ideální den, když tak silně fouká.“

„Pojď, Človíčku, musíme na pole!“ řekne rozhodně Anička. „Tady by se nám drak zamotal do korun stromů.“ Vezme Človíčka za ruku a rozběhne se s ním ke kraji lesa, kde začíná velké pole. Vítr letí samozřejmě s nimi, protože bez něj by drak vůbec nemohl vzlétnout.

„A je to tadýýýý! Jde se pouštět drak,“ volá s nadšením Vítek.

Chytne do ruky konec provázku, zatímco Anička drží draka. Človíček napětím ani nedýchá a sleduje, co se stane. Vítek se rozbíhá, Anička draka pouští, vítr pořádně zafouká a drak letí k oblakům.

„Hurááá,“ křičí všichni spolu, „letíííí!“ Vítek drží provázek pevně v ruce, aby drak neuletěl, a naši kamarádi spokojeně sledují, jak plachtí vzduchem.

Po chvíli Vítek stáhne draka zpátky na zem a pak ho zkouší vypustit Anička a po ní i Človíček.

No byla to, děti, náramná legrace a všichni tři si to spolu moc užili.

Když se dosyta vydováděli a drak si zalítal, sedli si spolu na okraj pole pod velký dub. Anička vytáhla z batůžku jablečný štrúdl, který pekla její maminka, a nabídla ho kamarádům. Chvilku vůbec nemluvili a jen si vychutnávali tu skvělou dobrotu, když Človíček najednou vyskočil, jako kdyby si sedl do mraveniště.

„Chtěl bych si vyrobit svého draka!“ vykřikl nadšeně a radostí zatleskal.

„Ale z čeho si ho chceš tady v lese vyrobit?“ zeptal se překvapeně Vítek.

„Vždyť nemáš papír, nůžky ani lepidlo?“

Človíček i děti se rozhlíželi kolem sebe, ale pořád nemohli nic vymyslet. Až to vítr už nevydržel a shodil jim na hlavu několik krásných barevných listů.

„Jasně, draka přece můžu vyrobit z listí,“ zajásal Človíček a hned se pustil do práce. Posbíral pár velkých javorových listů a svázal je k sobě jejich stopkami. Za chvilku měl docela dlouhého draka. Na poslední list přivázala Anička provázek, který našla zapomenutý v kapse, a Človíček mohl svého draka vyzkoušet.

A co myslíte, děti? Letěl? No ano, letěl a jak!

Človíček s Aničkou a Vítkem pouštěli své draky skoro až do setmění, kdy už děti musely domů. Ještě než se spolu rozloučili, sundal Človíček z draka provázek a poprosil vítr, aby ho odnesl hodně vysoko a daleko. Chtěl, aby se jeho drak mohl prolétnout po obloze jako pták. Naši tři kamarádi se za ním ještě dlouho dívali a představovali si, že letí s ním a nechávají se jen tak unášet větrem někam do dáli. Ale kam až Človíčkův drak nakonec doletěl, to už ví jen vítr. A ten to nikomu nepoví.

*Vítr fouká, vítr sviští,
po lukách i po strništi.
Děti pouští k nebi dráčky
a ty zase honí mráčky.
Když zavolám: „Větríčku,
pofoukej mi dušičku.“
Vítr pomůže vždy rád,
je náš hodný kamarád.*